23 sagsøgeren har ikke fået medhold;

24 i henhold til procesreglementets artikel 70 afholder institutionen imidlertid i sager med de ansatte ved Fællesskaberne de udgifter, den selv har afholdt;

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Europa-Parlamentet frifindes.**

2. **Hver part bærer de af dem afholdte sagsomkostninger.**

Monaco Donner O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. oktober 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

Monaco
Formanden for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 23. OKTOBER 1975 [1]

Høje Ret.

Den sag, jeg i dag skal tage stilling til, er i en vis forstand fortsættelsen af sag nr. 79/74. Jeg kan derfor vedrørende de faktiske omstændigheder nøjes med få bemærkninger.

Begge sager vedrører den omstændighed, at Europa-Parlamentets generaldirektorat for de parlamentariske udvalg og delegationer besluttede at besætte en stilling i lønklasse A 3. I denne forbindelse krævedes bl.a. grundigt kendskab til engelsk.

Af denne grund har Küster, der er tjenestemand ved Europa-Parlamentet i lønklasse A 4, allerede anlagt sag nr. 79/74 mod den første retsakt til besættelse af stillingen, stillingsopslag nr.

1 – Oversat fra tysk.

1059. Som det i mellemtiden viste sig, fik han ikke medhold heri. Domstolens afdeling har i dom af 19. juni 1975 udtrykkeligt erklæret, at de nævnte sproglige krav var berettiget, idet de var begrundet i tjenestens interesse.

Allerede før denne retssags afslutning overgik Parlamentet til anden etape af ansættelsesproceduren — den første består som bekendt i, i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29 at undersøge mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen — og udskrev den interne udvælgelsesprøve A/50.

Denne har Küster deltaget i. Men han har imidlertid også — efter uden resultat at have klaget over indledelsen af udvælgelsesproceduren — anlagt den nu foreliggende sag for Domstolen. Efter hans opfattelse havde den interne udvælgelsesprøve A/50 ikke måttet afholdes. Dette går også den påstand, som han har formuleret i sit klageskrift, ud på.

Det bør endvidere nævnes, at den anfægtede udvælgelsesprøve i mellemtiden er afsluttet. Her blev Küster ganske vist opført på listen over egnede ansøgere, men det var en anden ansøger, der blev udnævnt, og imod sagsøgerens oprindelige antagelse blev dette ikke en britisk eller irsk statsborger, men en tjenestemand med nederlandsk statsborgerskab.

Med henblik på den retlige vurdering af den foreliggende sag bør der indledningsvis henvises til, at kun en del af de oprindelige stridspunkter nu er tilbage.

Det sagsøgte parlament har som følge af dommen i sag 79/74 trukket sine indsigelser mod sagens antagelse til realitetsbehandling tilbage. Dette skete øjensynligt med rette, idet Parlamentets oprindelige opfattelse, at *et* søgsmål måtte være tilstrækkeligt til forsvar for sagsøgerens synspunkt, ikke var holdbar af den grund, at en overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) først kunne påberåbes i den her foreliggende anden sag.

Ligeledes som følge af dommen i sag 79/74 har også sagsøgeren trukket en del af de søgsmålsgrunde, han oprindeligt gjorde gældende, tilbage. Dette skete ligeledes med god grund. Når kritikken af kravet om indgående kendskab til engelsk ikke kunne anerkendes for den første etape af ansættelsesproceduren, må det samme naturligvis også gælde for det næste skridt, den interne udvælgelsesprøve.

Herefter skal der kun undersøges to anbringender: for det første anbringendet om overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), for det andet anbringendet om magtfordrejning.

Vedrørende den påståede overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) henviser sagsøgeren til den omstændighed, at han gentagne gange er blevet anset for egnet til forfremmelse, og at han også blev opført på listen over egnede ansøgere efter udvælgelsesprøve A 50. Utvivlsomt havde han altså en forventning om forfremmelse, hvilket man efter tjenestemandsvedtægtens artikel 29 skal tage hensyn til. I det foreliggende tilfælde får man imidlertid det indtryk, at muligheden for forfremmelse ikke engang er blevet undersøgt. Parlamentet har i hvert fald ikke kunnet anføre nogen saglige grunde til ikke at tage hensyn til sagsøgerens muligheder for forfremmelse.

Et lignende anbringende fremførte sagsøgeren allerede i sag 23/74. I mit forslag til afgørelse til denne sag har jeg gjort rede for, hvorledes tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1 litra a) skal fortolkes. Denne fortolkning holder jeg stadig væk fast ved. I mellemtiden har også Domstolens afdeling taget stilling hertil. Det fremgår klart af dommen i den nævnte sag, at ansættelsesmyndigheden i tilfælde, hvor der findes flere personer, der er egnede til forfremmelse, udmærket kan komme frem til den løsning, at der i tjenestens interesse og af hensyn til upartiskhed bør gennemføres en intern udvælgelsesprøve.

Jeg mener, at man allerede på grund af denne slutning også kan forkaste det foreliggende anbringende.

Det sagsøgte parlament har i sit forsvar netop udtrykkeligt henvist til den nævnte doms begrundelse. Man kan vel derfor gå ud fra, at de faktiske omstændigheder ved den foreliggende sag svarer til dem, der forelå i sag 23/74, dvs. der var åbenbart flere ansøgere, der var egnede til forfremmelse ved besættelsen af den opslåede stilling. Hvis det virkelig forholder sig således, kan man faktisk ikke påtale dette, men må snarere betegne det som sagligt rigtigt, at Parlamentet ikke besatte stillingen inden for rammerne af den første af de etaper, som er omhandlet i vedtægten, men af hensyn til en upartisk vurdering af flere ansøgere afholdt en udvælgelsesprøve.

Hvis man antager, at denne betragtning ikke er tilstrækkelig — eventuelt under henvisning til, at det sagsøgte parlament ikke har fremlagt detaljerede erklæringer vedrørende ansøgerne — kan holdbarheden af en anden betragtning derimod vanskeligt betvivles. Den vedrører nemlig parlamentets indvending om, at undersøgelsen af mulighederne for forfremmelse i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a) ikke har givet noget tilfredsstillende resultat. Det må faktisk ikke glemmes, at også de krav, der fordres i en stilling, spiller en rolle ved besættelse via forfremmelse. I det foreliggende tilfælde var dette i henhold til stillingsopslaget indgående kendskab til engelsk. Hvis man holder sig dette for øje, synes det, efter alt hvad der er fremkommet i sagen, ikke underligt, at man ikke allerede inden for rammerne af forfremmelsesproceduren — altså på grund af sagsøgerens ansøgning og aktsamling — kunne fastslå, at sagsøgeren honorerede disse krav. I det klageskrift, ved hvilken denne sag blev anlagt, tales nemlig for sagsøgerens vedkommende alene om en »bonne connaissance active et passive de l'anglais«[1] (s. 2) samt om en »connaissance assez étendue de la langue anglaise«[2] (s. 5). Dette svarer til sagsøgerens indvendinger i den forudgående sag nr. 79/74. På side 2 i klageskriftet hedder det: »L'avis de vacance 1059 avait prévu l'occupation du poste par promotion ou mutation, n'ignorant pas un instant qu'il ne pouvait y avoir aucun candidat mutable ou promouvable, qui remplirait la condition de la connaissance approfondie de la langue anglaise«[3]. I replikken side 4 stilles der, efter at det konstateres, at sagsøgeren har en »bonne connaissance de l'anglais«[4] spørgsmålet: »Pourrait-il soutenir que cette connaissance est approfondie, tant qu'il ne présente pas un diplome universitaire d'etude de la langue«[5]. — Ligeså tydelige er de tilbageholdende konstateringer i sagsøgerens ansøgning af 2. april 1974 og de oplysninger, der stammer fra ham, og som findes i den udtalelse, som er udarbejdet den 5. december 1973 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43. I ansøgningen tales der udelukkende om, at sagsøgeren siden 1959 mundtligt og skriftligt havde gjort brug af sit kendskab til alle sprog — denne udtalelse henviser til alle officielle sprog bortset fra dansk. I sagsøgerens kommentar i den ham vedrørende udtalelse, som er udarbejdet i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43, hedder det med hensyn til de andre officielle sprog, dvs. bortset fra dansk og fransk, blot, at han siden 1959 inden for rammerne af sit arbejde har haft lejlighed til at benytte sig af disse.

Det kan derfor ikke undre, at Parlamentets ansættelsesmyndighed på trods af, at det var anerkendt, at sagsøgeren var egnet til forfremmelse, ikke alene på grundlag af de dokumenter, der vedrørte ham, og som var optaget i hans aktsamling, ville

1 — Gode aktive og passive engelskkundskaber.

2 — Tilstrækkeligt omfattende kendskab til engelsk.

3 — Ved stillingsopslag nr. 1059 skulle stillingen besættes ved forfremmelse eller forflyttelse, på trods af at man ikke på noget tidspunkt var uvidende om, at der ikke kunne findes nogen kandidat, det kunne forflyttes eller forfremmes og som opfyldte betingelsen om indgående kendskab til engelsk.

4 — Godt kendskab til engelsk.

5 — Kan han hævde, at han har et indgående kendskab, når han ikke besidder nogen universitetseksamen i dette sprog.

forfremme ham til den opslåede stilling, men derimod foretrak en udvælgelsesprøve, hvori netop også de sproglige kundskaber kunne blive nøje efterprøvet i en mundtlig prøve.

Det kan derfor ikke på nogen måde hævdes, at udskrivningen af den interne udvælgelsesprøve bør ophæves på grund af overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a).

I forbindelse med det andet anbringende om magtfordrejning, som jeg nu skal tage stilling til, må to omstændigheder, som sagsøgeren ønskede vurderet som indicier, lades ude af betragtning efter dommen i sag 79/74. Det er for det første den omstændighed, at der med henblik på den opslåede stilling krævedes indgående kendskab til engelsk, og for det andet, at en højtstående tjenestemand ved Parlamentet skulle have udtalt, at stillingen var forbeholdt en britisk statsborger.

Til støtte for sagsøgerens opfattelse resterer derfor kun to faktorer: For det første den omstændighed, at sagsøgeren ved besættelsen af en A 3-stilling ikke blev taget i betragtning, selv om de udtalelser, som er blevet udarbejdet om ham i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43, er positive, og selv om han i tre udvælgelsesprøver er blevet opført på listen over egnede ansøgere. For det andet skulle det spille en rolle, at det ganske vist var bestemt i stillingsopslaget, at der skulle ske en mundtlig prøve i sprogkundskaberne og i de andre kundskaber, der krævedes til stillingen, men at »sprogkundskaber« højst blev vurderet med 10 points, mens der for kvalifikationsbeviser gaves en højeste vurdering på 40 points og for de andre kundskaber en højeste bedømmelse på 30 points.

Vedrørende det første punkt i dette anbringende er det egentligt tilstrækkeligt at henvise til de domme, hvorefter det ikke kan anfægtes, at sagsøgeren ikke blev taget i betragtning inden for rammerne af forfremmelsesproceduren, samt at holde sig for øje, at sagsøgeren ikke blev taget i betragtning i udvælgelsesprøven, fordi ansøgere med bedre karakterer blev foretrukket for ham. Disse omstændigheder giver bestemt ikke noget holdepunkt for magtfordrejning.

Vedrørende den anden faktor henviser Parlamentet særligt til dommen i sag 23/74. Herefter kan der i den foreliggende sammenhæng kun tales om magtfordrejning, hvis de principper, som ligger til grund for en udvælgelsesprøve fører til, at ansøgere vilkårligt tilsidesættes. Der findes altså på dette område et betragteligt frit skøn, og det er klart, at dette kun er overskredet, hvis det lykkes at føre ovennævnte bevis. Dette kan der imidlertid ikke være tale om i det foreliggende tilfælde. Jeg synes i hvert fald ikke, at det er åbenbart forkert, at der ved en udvælgelsesprøve lægges mere vægt på ansøgernes kvalifikationsbeviser og saglige kundskaber end på deres sprogkundskaber.

Heller ikke anbringendet om magtfordrejning kan altså fremme søgsmålet.

Til slut kan jeg således kun foreslå, at Parlamentet frifindes, og at der — som det er sædvanligt i sådanne sager — træffes afgørelse om sagsomkostningerne i henhold til procesreglementets artikel 70.